



En José Huertas i la María Quesada, anant a peu de la Colònia a la vila (1962)

després amb la seva dona van regentar el bar de la Nova Llar i el Frankfurt. També va impartir classes de fusteria a l'Escola Taller de Ripoll, de la qual guarda molt bon record. Confessen que al jubilar-se van plantejar-se tornar a Granada. Hi havia anat alguns estius mentre hi vivia l'únic germà d'en José que va tornar al poble, però aquí tenen la casa, fruit dels seus esforços, els camins per on passen a peu o en bicicleta, els bons i els mals records que s'acumulen al llarg de quasi 60 anys, i sobretot tenen els fills i els néts que els estimen molt!

“El 13 de febrer de 1962, dimarts, a les 7 h del matí, vam agafar l'autobús d'Alosno a Huelva, d'allí el tren cap a Sevilla on, amb el “Sevillano”, arribarem a Barcelona la nit del



En Paco Ruiz i l'Àngela Trinidad, amb el seu fill i una neboda (principis dels 70)

14 i, l'endemà, de nou amb tren cap a Sant Joan. Vam llogar una habitació a Cal Peret amb dret a cuina. Pagàvem 25 pessetes a la setmana”. Així continua **Paco Ruiz** el seu relat. Cal Peret estava a l'estació, tenia 12 o 13 habitacions, una cuina i un vàter per a tots els hostes. No hi havia bany. S'havien de banyar en un cubell a l'habitació. Hi havia molta gent i molt soroll. Per aquest motiu van buscar una altra habitació en una casa situada al principi de la pujada de l'estació que era d'uns gallecs. Fins al cap d'un temps no van poder llogar un pis per a ells al Barri Vell.

La població havia anat creixent (3.500 habitants l'any 1940, 3.905 el 1950, 4.127 el 1962) a un ritme superior a la disponibilitat d'habitatge. Segons els registres d'altres, els nouvinguts es concentraven a la Vila Vella, i entre el Passeig, la carretera de Barcelona i la Plaça Calvé, el Barri de l'Estació, alguns al Pla del Roser i a les colònies Jordana, Martí i Llaudet. Conscients del problema, la Llaudet havia presentat un projecte d'ampliació d'habitatges per als “seus productors”, que fou aprovat per l'Ajuntament el 30 de juliol de 1945. Per la seva banda, l'Espona havia construït unes cases al c. Ramon de la Bisbal. L'any 1955 es va inaugurar la coneguda com a Colònia Espona a la Ctra. Camprodon i, cap al 1961, el bloc de pisos “dels encarregats” del c/Ramon d'Urg. Tot i així, no es donava a l'abast.

A l'octubre, en Paco i en José van entrar a la Fibran. La jornada laboral era de 8 h i “tot era legal”, ens diu.



En Paco i l'Àngela, en el dia del seu casament



La Juana Arcos, en una imatge del 1956

Recorda que l'encarregat li va dir que per ser el primer dia li explicaria en castellà allò que havia de fer, però que després li parlaria sempre més en català com així va ser. Ell no ho va viure com un problema i aviat s'espavilà a entendre'l, parlar-lo és una altra cosa, comenta, perquè pensa que no s'expressa prou bé.

Allò que més va sorprendre la Juana quan va arribar aquí va ser el sentir parlar català. Li feia gràcia, perquè ella no l'havia escoltat mai. Així com la gran nevada que li arribava als genolls. **Juana Arcos** havia nascut a La Zarza. De petita se'n va anar a Alosno on més endavant va conèixer **Trinidad Ruiz**, el germà gran d'en Paco, i es van casar. Quan el Trini es va quedar sense feina va marxar a St. Joan on la família li digué que en trobaria, com així va ser a Can Benet. Ella no el va acompanyar



La Juana Arcos, el seu marit Trinidad Ruiz i la seva fill, en el dia de Rams